

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei

Pe 6 luni : 12 lei

Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Energia atomică

La început omul a folosit puterea apei, a focului, a vântului, a animalelor domestice. Apa mîna morile, focul ajută la fabricarea de unelte, vîntul învîrtea aripile morilor de vînt, purta corăbiile cu pînze pe mare, animalele lucrau sub conducerea omului și cărau poveri cu iuteală mai mare sau mai mică. Apoi omul a descoperit puterea aburului și a folosit-o în locomotive, vapoare ș. a. După aceea a fost descoperită puterea electricității, care ne luminează casele, mîna trenurile și uzinele, etc. Viața omului a devenit mai îmbelșugată și mai frumoasă. Unde pătrunde electrica, acolo a pătruns civilizația, a pătruns cultura. Electrică înseamnă: lumină, căldură, telefon, radio, tramvai, locomotive Diesel, fabrici, ce dau produse de toate felurile din belșug. Mare e puterea electricității și multe foloase aduce în viața omului!

Iată însă, că omul a descoperit o putere și mai mare decît puterea electrică. Această putere uriașă este energia atomică, puterea atomului. Citim în cărți, reviste și ziare despre folosirea pașnică a energiei atomice. Așa, știm că în Uniunea Sovietică s-a pus în funcțiune prima uzină atomo-electrică, după care s-au mai construit și se vor mai construi multe alte uzine electrice, care folosesc energia atomică. Tot Uniunea Sovietică lansează primul vas spărgător de gheață, mînat cu energie atomică. În Uniunea Sovietică energia atomică se folosește și în medicină, la descoperirea boalelor și vindecarea lor; în uzine, în agricultură, etc. Peste tot, energia atomică ajută omului să pătrundă tainele naturii mai adînc, să producă mai mult, să-și facă viața mai îmbelșugată, mai ușoară.

Și țara noastră a început să folosească energia atomică. Cu ajutorul Uniunii Sovietice, noi ne-am instalat un reactor atomic, care ajută la folosirea energiei atomice în industrie, agricultură, medicină, etc. Și alte țări de democrație populară merg pe acelaș drum, datorită ajutorului frățesc și dezinteresat al Uniunii Sovietice.

Dar pe lîngă cercetările ce se fac în fiecare țară din lagărul socialist, s-a stabilit la Dubna (nu departe de Moscova) un centru, la care lucrează învățați din a-

ceste țări, unde vin și învățați din Apus. Acest centru de cercetări atomice are cele mai mari și mai bune instalații din lume.

⊗ Energia atomică o folosesc și S.U.A. și alte țări din Apus, însă acestea sînt în urma Uniunii Sovietice. Prin bună înțelegere s-a înființat o Agenție Internațională pentru folosirea pașnică a energiei atomice, sub îndrumarea O.N.U., unde colaborează țări din Răsărit și Apus. S-au făcut și expoziții la Geneva cu realizările științei și tehnicii atomice.

Popoarele privesc cu bucurie aceste rezultate ale folosirii energiei atomice. Ele își dau seama că energia atomică pune în mîna omului puteri așa de mari, încît viața pe pămînt ar fi o fericire. Fieresc ar fi ca știința și tehnica să-și îndrepte toată atenția în direcția aceasta. Așa cer popoarele lumii: energia atomică să fie folosită numai în scopuri pașnice.

Și totuși..., S.U.A. au folosit puterea atomului aruncînd în august 1945 bombe atomice asupra orașelor japoneze, Hiroșima și Nagasaki. Sute de mii de oameni au fost uciși, mii de case au fost nimicite, sute de bolnavi s-au chinuit în „boala atomică” ani de zile, fără speranță de vindecare, etc. Atunci și-au dat seama popoarele prima dată ce grozavă armă de nimicire, de ucidere, poate fi energia atomică, dacă e folosită în război. De aceea popoarele au cerut încetarea experiențelor cu arme atomice și interzicerea armelor atomice. Nu există om cinstit pe fața pămîntului, care să nu ceară folosirea pașnică a energiei atomice și interzicerea folosirii ei în scopuri războinice, militare. Prea mari sînt binefacerile, ce le aduce energia atomică în vreme de pace, prea grozave sînt distrugerile, ce le-ar provoca în război, pentruca să nu se unească sute de milioane de oameni, să zică: nu, războiului atomic, și să zică: da, folosirii pașnice a energiei atomice.

Biserica noastră este alături de lupta popoarelor. Ea mărturisește că Dumnezeu a dat omului puterea de a stăpîni pămîntul (Gn. 1, 28). Stăpînind pămîntul, omul trebuie să folosească tot ce e sub stăpînirea lui pentru a-și făuri o viață mai bună pe pămînt, nu pentru a nimici pe semenii săi. Azi, cînd omul e pe cale să stăpînească puterea uriașă a atomului, el vrea ca

Muncă și pace

Biserica noastră nu conține să ne îndrumeze, ca o mamă bună și sfîntă, — în felul acesta: „Trăiți în bună pace între voi!” (1 Tes. 5, 13). —, fiindcă pacea și iubirea sînt arma de-nflorire a tuturor popoarelor pămîntului. Munca înfrățită cu pacea sînt imperatiile timpului actual care călăuzesc viața omenească la progres și fericire. Cartea cea sfîntă a credinței noastre ne spune, în privința muncii, așa: „Cine nu vrea să lucreze, acela să nu mănînce” (II Tes. 3, 10).

Înțeleptul Solomon a zis pe bună dreptate astfel: „Duhul înțelepciunii, al păcii și al înțelegerii este mai de preț decît armele de luptă” (Ecl. 4). Iar Sf. Ap. Pavel zice astfel: „Dumnezeu nu-i Dumnezeuul neorînduiei, ci al păcii” (I Cor. 14, 33).

Virtuțile creștine sociale sînt iubirea, pacea și dreptatea, pentru care Biblia ne îndeamnă așa: „Căutați pacea cu toată lumea și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu” (Evr. 12, 14); „Roada dreptății e semănată întru pace celor ce lucrează pacea” (Iac. 3, 18); „Roadele Duhului sînt iubirea, bucuria și pacea” (Gal. 5, 22); „Credința fără fapte moartă este” (Iac. 2, 16); „Toată legea se cuprinde într-un singur cuvînt: „să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși” (Gal. 5, 14); „Pacea lui Hristos, întru care ați fost chemați, să stăpînească în inimile voastre” (Col. 3, 15); și „Mila și adevărul se vor întîmpina; dreptatea și pacea se vor săruta” (Ps. 84, 11).

Noi, fraților, să ne sîrguim a sluji pe Dumnezeu și pe oameni, Biserica și patria cu mult zel, cu devotament deosebit și cu cea mai mare abnegație creștinească; să muncim pentru binele obștesc și să luptăm pentru pace. Așa vom împlini voia Domnului și voia popoarelor.

Pr. V. Anastasiu Bassarabin

puterea aceasta să fie spre binele omeniirii, nu spre răul ei.

Lupta popoarelor va zădărnici uneltirile ațîțătorilor la război și va impune folosirea energiei atomice numai în scopuri pașnice. Așa vom ajunge vremea, cînd nu vor mai fi războaie și pacea va stăpîni de la un capăt la altul al pămîntului.

N. M.

Despre libertatea religioasă în R. P. R.

Actul de la 23 August 1944 a deschis în istoria poporului nostru o epocă cum n-a cunoscut niciodată în trecutul său zbuciumat. Urmările lui binefăcătoare se văd în toate manifestările vieții, începând cu cele materiale și sfârșind cu cele spirituale, cu libertatea religioasă.

Până acum 15 ani conducătorii ațitau vrajba religioasă ca să poată exploata mai ușor poporul.

A trebuit să vină marea cotitură istorică, ziua de 23 August 1944, ca să pună capăt acestui rău, să vindece această rană, să șteargă această pată rușinoasă din istoria poporului nostru bun și bună. A trebuit instaurat la cîrma istoriei noastre Statul democrat popular care — pe temeiul justiției sociale făurită de clasa muncitoare — să aducă un regim de libertate aplină, de pace și înfrățire reală între credincioșii tuturor cultelor. Recunoscut prin art. 27 din Constituția R.P.R. din 1948, noul regim al cultelor satisface, astfel, o veche și mare dorință a cetățenilor credincioși din Patria noastră, aceea a libertății și a egalității depline pentru toate cultele, care se încadrează în ordinea cea nouă.

Legislația cultelor pune pe picior de egalitate toate confesiunile creștine și religiile din R.P.R. Ea recunoaște dreptul fiecărui cult să se organizeze și să funcționeze după credința, viața și tradiția sa, respectînd riguros Constituția Patriei, bunele moravuri, ordinea și securitatea publică. „Fiecare cult este nu numai liber, dar și egal cu celelalte culte în fața legii, fiecare înseamnă în Stat și pentru popor, atît cît permite numărul credincioșilor săi și serviciile reale pe care le aduce poporului” (Culte religioase din R.P.R., p. 9).

O astfel de legislație sănătoasă, în spiritul democratic, a avut și are cele mai bune urmări pentru viața religioasă a tuturor credincioșilor, pentru că a înlăturat odată pentru totdeauna frământările, nemulțumirile și dușmănia între culte, care au început să-și întindă mina pentru pace, să se apropie, să se cunoască, să se înțeleagă, să se stimeze, să se iubească pentru că sînt fiii aceluiași Părinte ceresc, să colaboreze. Deplina libertate religioasă a cultelor din R.P.R. adevărate că poporul român a fost totdeauna îngăduitor și înțelegător față de toate neamurile conlocuitoare și de credințele religioase, iar persecuțiile religioase sînt străine de el. Aceste persecuții au fost provocate de conducătorii interesați, răi și egoiști, pe care poporul înțelept i-a îndepărtat.

Biserica Ortodoxă Română, care reprezintă 75% din credincioșii R.P.R., a primit legea cultelor din 1948 cu cea mai mare bucurie. Ea a făcut aceasta din motivul că deși prin Constituția din 1923 și legea cultelor din 1928, i se spunea formal „dominantă”, în fond era inferioară față de cultul romano-catolic susținut politic de Vatican cu care conducătorii de atunci ai Statului român au încheiat un Concordat umilitor, împotriva căruia ierarhii noștri au ridicat adeseori glas viguros — și au cerut tratament egal — dar n-au fost ascultați. Nu mai vorbim, apoi, de salariile mici ale preoților ca și de multele discuții și lupte politice duse în parlament de aceiași ierarhi, împotriva nedreptăților făcute de foști miniștri. Pentru documentarea amănunțită asupra acestor uneltiri a se citi cartea *Realități sufletești, a unui ierarh din acea vreme (1923—1935)*.

Biserica noastră și-a arătat bucuria pentru noua legislație cultică prin Prea Fericitul Pa-

triarh Justinian, care a chemat în palatul patriarhal — în 23 iunie 1949 — pe toți șefii cultelor din R.P.R. Aici după discuții însușite și pline de dragoste, au votat în unanimitate o Moțiune care exprimă pînă azi întreaga satisfacție, mulțumire și recunoștință a tuturor credincioșilor față de Guvernul țării pentru anularea Concordatului cu Roma, pentru acordarea deplinei libertăți religioase și pentru egalitatea tuturor cultelor, asigurate și garantate de Constituție și legile R.P.R. Cu acest prilej, Ex. Sa Fr. Müller, Episcopul luteran din Sibiu a spus cu psalmistul: „Cît este de bine și de frumos să viețuiești frații în unire”. „Noi sîntem frați, fiindcă sîntem fiii lui Dumnezeu. Sîntem sortiți să locuim pe același colț de pămînt, în aceeași patrie”.

Moțiunea subliniază bucuria că Statul democrat popular dă libertate credincioșilor pentru educația religioasă în biserici și case de rugăciuni și de a avea școli de învățămînt teologic, corp didactic și educativ plătit de Stat. Ea laudă opera caritativă pe care o ia Statul asupra sa, îngrijind de bătrîni, orfani și bolnavi. Drept recunoștință, Moțiunea asigură conducerea Statului de întreg devotamentul cultelor și-i promite sprijin necondiționat în construirea socialismului și lupta pentru pace, etc.

Moțiunea a fost prezentată Onor. Guvern și cu acest prilej s-a spus că: „nu mai există culte privilegiate, ci culte conlocuitoare. Cetățenii au drepturi egale și din p. d. v. cultic, fără discriminări de rasă, sex, etc.” (Ibid. p. 31). S-a accentuat apoi, că actul acesta se putea face numai acum, pentru că în trecut religia a fost folosită de stăpînitori ca armă de vrajba și de dominație.

Acum oarecînd muncii se unesc, țara a mai fost deosebit religioasă. Tradiția este respectată. „Libertatea de conștiință și libertatea religioasă sînt garantate de stat”, (Art. 27 din Constituție). Acum nu mai este vorba de o libertate formală, ca în vechile Constituții, ci de una reală, tradusă în fapte. Art. 3 din legea cultelor zice: „Nimeni nu mai este urmărit pentru credința sa religioasă”.

Pornind de la această libertate totală, s-a putut realiza actul mult dorit al reîntregirii Bisericii Ortodoxe Române din Ardeal, în oct. 1948, și care în trecut nu s-a putut face pentru că poporul nu-și putea spune cuvîntul. Și nu putem trece sub tăcere un fapt dureros, pe care ierarhii, preoții și credincioșii Bisericii noastre l-au condamnat întotdeauna. În anii puterii populare, s-a constatat cu durere că, sub masca religioasă, sub haina preoțească, unii au săvîrșit lucruri care sînt contrare cu duhul și cu viața religiei. De aceea Statul a luat măsuri împotriva acestor dușmani, travestiți sub haina credinței, care voiau să oprească mersul istoriei poporului nostru, angajat în munca de construire a socialismului și a unei vieți fericite.

După 15 ani de la marele act din 23 August 1944, este o bucurie pentru noi să constatăm că libertatea religioasă din R.P.R. a adus cu sine pace între culte, care se unesc în slujba ridicării poporului muncitor către buna stare materială și culturală în slujba apărării păcii și a fericirii omenirii.

Pe linia acestor obligații comune, ca roade ale libertății date cultelor religioase din R.P.R. este o mare bucurie să le vedem la muncă ziditoare, la colaborare și solidaritate frățească. Este mare bucurie să constatăm cum se string — în Sibiu la centrul Mitropoliei ardelenice, la fel ca în toată țara — reprezentanții cultelor la conje-

rințe inter-confesionale și dezbate probleme de capăt de folos general, cum este problema păcii, a interzicerii armelor atomice ș. a.

Mai mult. Între unele culte creștine — ex. cel ortodox și reformat — au început schimburi de studenți, care devin pionierii prieteniei și ai înfrățirii noastre. Cu mult arog ne amintim aici de un distins student reformat din Cluj, venit la Institutul Teologic Ortodox din Sibiu, acum 8 ani, care participa adesea la serviciul divin din capela și catedrala noastră, împreună cu studenții noștri. Odată ne-a mărturisit: „N-am crezut și nu mi-am putut închipui vreodată ca Biserica Ortodoxă să aibă slujbe atît de frumoase, înălțătoare și pătrunzătoare. M-am simțit și mă simt aici ca la noi acasă, în Biserica noastră”. Împreună cu el, ne-am bucurat de acest adevăr și taină lucrată de același Sfînt Duh, care pe toți ne leagă cu puterea dragostei creștine.

Astfel, datorită libertății și egalității, garantate de regimul de democrație populară ne-am regăsit cei de diferite culte ca slujitorii aceleiași voințe și aceluiași ideal: „Pace pe pămînt și între oameni bună voință”, așa cum au vestit mesagiul ceresc Ingerii Domnului în noaptea sfîntă a Nașterii Fiului lui Dumnezeu (Lc. 2, 14). Idealul păcii, al muncii și al jertfei pentru binele aproapelui, idealul ridicării poporului muncitor la cel mai înalt nivel de viață, de propășire materială și spirituală, idealul întăririi și înălțării Patriei noastre scumpe R.P.R., idealul construirii socialismului, trebuie să ne lumineze cărările vieții și să ne încălzească inima pentru fapte mari. Pentru el trebuie să luptăm ca să-l vedem realizat — avînd conștiința că slujim lui Dumnezeu care voințe fericirea tuturor oamenilor de pe întinsul globului pămîntesc.

Pr. Dr. SIMION RADU
Duhovnic la I. T. U. Sibiu

...O inimă și un gînd

Credincioșii Lepădat Zosim și Moldovan Victor din parohia Alma-Medias sînt și membri în consiliul parohial de sprijinirea acțiunilor bisericesti. Ei au primit cu mare bucurie reîntregirea bisericesti din octombrie 1948, convingîndu-se de lumina adevărului de credință, neînvrăbitoare de frați și se simt în Biserica strămoșească „la ei acasă”. Unul servește ajutor — la strană, celălalt întotdeauna e gata să sprijinească bunele lucrări bisericesti. Amîndoi urmează regulat la slujbele bisericesti.

Printre altele, ei spun lămurit — căci spun din convingere: „avem de ce să ne simțim bine, biserica parohială fostă greco-catolică s-a luminat prin reparațiile și înfățișarea nouă din afară; biserica parohială — veche ortodoxă — o admirăm pentru pictura interioară ce se face în prezent. În amîndouă ne rugăm alternativ cu mai multă căldură sufletească, știînd că avem un singur Dumnezeu”. Altul arată cum a văzut că e aceeași credință la toți și preoții vechi ortodocși sînt tot așa de buni ca și cei dinainte de reîntregire. „Intr-adevăr ne-am convins de ceea ce-i bine. Să ne rugăm cu o inimă și un gînd ca frații și așa Dumnezeu ne va asculta ca un Părinte Milostiv pentru fiii Săi”.

C. V.

Nașterea Preacuratei Fecioare Maria Se întâlnesc trei serii

Sîntămăria Mică

1.

E zi de sărbătoare astăzi: Nașterea Preacuratei Fecioare Maria sau Sîntămăria Mică, din care avea să se nască la timp voit de Dumnezeu și înainte vestit de profeți, Mintuitorul lumii, Iisus Hristos.

Bucuria ne umple inimile de ziua Nașterii Preacuratei Fecioare Maria, mama noastră cea cerească, și noi — copiii ei — cu cîntări de laudă o mărim și cinstim.

Dacă alt nume mai scump și mai slint, mai gingaș și mai dulce nu este pe lume decît al mamei care ne-a născut și crescut, tot așa în viața noastră spirituală, alt nume mai scump și mai dulce decît al Preacuratei Fecioare Maria nu avem.

Copiii buni și iubitori de părinți de ziua mamei lor îi aduc daruri, buchete de flori și calde urări de sănătate, zile-ndelungate și senine și astfel își arată dragostea inimii pentru mama lor. Tot așa și noi azi adunăm un buchet din gândurile și simțămintele noastre cele mai curate și ingenunchind înaintea icoanei Preacuratei Fecioare Maria, i le prezentăm ca semn de omagiu, cu urarea îngerească: „Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Marie”... Mama lui Hristos Dumnezeu și a noastră, laudă a toată lumea, scăparea păcătoșilor... luminar de aur... mărirea creștinilor... Bucură-te raiale, bucură-te vas de aur. Bucură-te, bucuria tuturor”.

Să cîntăm din toată inima imn de laudă Preacuratei Fecioare Maria, prin care a venit în lume Hristos, Mintuitorul nostru. Să salutăm de ziua Nașterii, pe cea mai sfîntă dintre femei, pe Împărăteasa cerului, mai frumoasă decît luna, mai strălucitoare decît soarele, pe Preacurata Fecioară Maria care prin Iisus Hristos ne-a scăpat pe noi din blestem și ne-a deschis din nou cerul.

2.

Preacurata Fecioară Maria este fîca una născută a părinților săi bătrîni, Ioachim și Ana. Ioachim era din neamul împăratului David, iar soția sa Ana era fîca Preotului Matei din preoția lui Aaron. Preacurata Fecioară Maria se trage deci din neam împărătesc și preoțesc. Nașterea ei s-a făcut în chip minunat, prin voia lui Dumnezeu și anume: cu toată dorința fierbinte a lui Ioachim și a Anei, ei nu au avut copii pînă tîrziu. Pentru o femeie evreică, a nu avea copii era o rușine și se socotea ca o pedeapsă a lui Dumnezeu. Ioachim și Ana nu au încetat a se ruga lui Dumnezeu cu credință și cu statornicie ca să le binecuvinteze căsnicia cu un prunc chiar și atunci cînd au ajuns la bătrînețe. Pînă la urmă Dumnezeu le-a răsplătit ruga și Ana, soția lui Ioachim, deși era înaintată în vîrstă, rămîne însărcinată și naște o fîcă. Ei au dat noii născute numele de Maria și au închinat-o lui Dumnezeu, socotind, că Lui i se cuvine acest dar.

Numele de Maria sau Mirian, are mai multe înțelesuri: în limba arabă ar însemna: „amărăciunea mării” sau „lumina mării” sau „steaua mării”. În toate înțelesurile de mai sus, numele de Maria se potrivește cu viața Mariei. „Amărăciunea mării” se potrivește Preacuratei Fecioare Maria pentru amărăciunea și suferințele ce a îndurat toată viața ei. Asemenea „lumina mării” sau „luminătoare” se potrivește intru totul Preacuratei Fecioare Maria, căci ea a născut „Lumina lumii”, pe Iisus Hristos Dumnezeu și ea însăși a fost tot timpul vieții sale

pămîntești „lumină” pentru apostoli și primii creștini, apoi pentru martiri și mucenici, pentru sfinți și sîinte, pentru misionari, pentru toți creștinii din lume pînă azi și va rămîne pînă la sfîrșitul veacurilor.

În limba siriană, numele de Maria însemnă: Doamnă, stăpînă, puternică, iar în limba evreiască: frumoasă, gingașă. În înțelesurile de mai sus folosește Biserica numele Preacuratei Fecioare Maria, cînd în cărțile și cîntările bisericesti îi zice: „Doamna noastră” sau „stăpîna noastră”, căci ea a născut pe „Domnul” nostru Iisus Hristos, pe „stăpînul lumii”, pe „împăratul împăraților”. Preacurata Fecioară Maria se numește „stăpînă și Doamnă” pentru că ea este Împărăteasa cerului în „haină aurită îmbrăcată”, avînd pe cap coroană cu douăsprezece pietre scumpe, cît despre frumusețea ei sufletească ea este „plină de dar”, iar cîntările Paraclisului și Acatistului sînt pline de preamări și laude pentru frumusețea și gingășia, curăția și sîntenia sufletului și trupului Preacuratei Fecioare Maria. Nici nu se putea să fie altfel Eva cea nouă și Maica Dumnezeului nostru. Toate aceste considerîndu-le, nu putem să nu spunem cuvintele din cartea Iuditei 15, 10: „Tu ești înălțarea Ierusalimului, Tu ești laudă marelui Israil, Tu ești mărirea mare neamului nostru”.

Preacurata Fecioară Maria este „înălțarea Ierusalimului”. A noului Ierusalim care este Biserica lui Hristos. Acesta este Ierusalimul cel nou, zidit cărămidă cu cărămidă de Mintuitorul, El însuși fiind „piatra din capul unghiului” și capul Ei. Preacurata Fecioară Maria este izvorul din care a izvorit Viața — „Hristos” —, temeliea Noului Ierusalim. De aceea Preacurata Fecioară Maria ocupă un loc de frunte în Biserica lui Hristos, aducîndu-i-se aci rugăciuni și cîntări de laude, cum ne-am adunat și facem și noi astăzi în cinstea Ei.

Preacurata Fecioară Maria este „laudă mare a lui Israil”. A poporului lui Israil din care făcea parte. Și pe drept cuvînt, căci Dumnezeu a ales pe una din ficele acestui popor, pe Preacurata Fecioară Maria, ca din Ea să se nască Mesia cel așteptat de veacuri și care avea să aducă tuturor mîntuirea. Dar lauda Ei s-a întins la toți creștinii dreptcredincioși, așa cum însuși zice în imnul de laudă ce a înălțat lui Dumnezeu: „Iată de acum mă vor ferici toate popoarele”.

Preacurata Fecioară Maria este „mărirea mare a neamului nostru” adevărată a creștinilor, care are pentru Ea o deosebită cinstire și pentru mărirea Ei cele mai frumoase rugăciuni și cîntări, cuprinse în Paraclisul și Acatistul către Preacurata Fecioară Maria. Creștinii o cinstesc ca pe „cea plină de dar”, ca pe „Pururea Fecioară”, ca pe „Născătoarea de Dumnezeu”, ca pe „Mama lui Hristos Dumnezeu”, ca pe mama noastră cea cerească, care „este mai cinstită decît Heruvimii și mai mărită fără de asemănare decît Serafimii”. Prin Preacurata Fecioară Maria au primit credincioșii o revărsare întregă de binefaceri și haruri: Ea este ocrotitoarea tuturor creștinilor.

În ziua Nașterii Sale, cea dintîi sărbătoare a anului bisericesc, să depunem la picioarele Preacuratei Fecioare Maria buchetul de flori al sentimentelor și dragostei inimii noastre. Prin cinstirea Ei cinstim pe fiul Ei, Iisus Hristos.

Prot. stavr. I. Man

29 iunie. Clopotele Catedralei cheamă la Sf. Liturghie. Slujesc la altar și cîntă la strană trei serii de absolvenți ai Institutului Teologic din Sibiu: cei din 1909 (50 ani de la absolvire), din 1934 (25 ani de la absolvire) și din 1949 (10 ani de la absolvire). După Sf. Liturghie se slujește în Capela Institutului parastas pentru cei adormiți în Domnul, profesori și absolvenți. Apoi se adună toți în Aula Institutului, 12 veterani cu părul alb, 15 la vîrsta bărbăției, 16 tineri, cu consilierii și profesorii, în frunte cu I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae și cu P. S. Veniamin.

P. C. Păr. Rector *Sofron Vlad* arată că azi e zi de sărbătoare pentru Institutul Teologic, pentru că primește pe fiii, pe care i-a pregătit și i-a trimis în ogorul Domnului. Sînt trei serii de absolvenți. Cei din 1909 au fost trimiși în parohii cu îndemnul de a învăța poporul cum să trăiască și cum să muncească. Ei sînt generația unirii de la 1918. Cei din 1934 sînt generația, care a avut ca ideal reîntregirea bisericească, afirmarea ortodoxiei. Cei din 1949 sînt generația marilor transformări sociale, care a sprijinit (împreună cu ceilalți preoți) munca poporului pentru o viață nouă și lupta lui pentru pacea a toată lumea. Una a sădit, alta a udat, alta a continuat și Dumnezeu a binecuvîntat, făcînd ca truda tuturor să rodească.

Dorește tuturor încă mulți ani de activitate pentru preamărirea lui Dumnezeu și înflorirea patriei noastre scumpe.

P. S. *Veniamin* aduce I. P. S. Mitropolit Nicolae omagiile celor 12 absolvenți de acum 50 de ani ai Institutului.

Pr. Prof. V. *Coman* (Or. Stalin) în numele absolvenților din 1934 spune că familia duhovnicească, crescută la acest Institut are un întreg praznic: nunta de aur a celor din 1909, nunta de argint a celor din 1934, și sărbătoarea celor de acum zece ani. Pe toți ne stăpînește sentimentul de recunoștință pentru tot ce ne-a dat acest Institut pentru viața și misiunea noastră. Căci deși trupește ne-am despărțit de el, sufletește am simțit mereu alături de noi pe profesorii noștri cu povețele lor și îndemnul lor de a sluji Biserica și poporul. Idealul generației noastre a fost unificarea bisericească, împreună cu idealul slujirii poporului, sprijinirii lui în viața cea nouă. Acum 25 ani au plecat de aici 22 absolvenți. Azi 12 sînt preoți în parohii de la orașe, ceilalți în parohii de la sate cu credincioși buni și cetățeni vrednici.

Avem bucuria ca rectorul și dascălul de atunci, care ne-a dăruit ființa în luminile Sfintei Scripturi, să fie astăzi Arhipăstorul și Părintele nostru. În numele colegilor aducem I. P. S. Voastre omagiu de recunoștință și dragoste fiască pentru tot ce ați semănat în viața noastră. Mulțumim profesorilor de azi, care le-au dat noi orientări la cursurile de îndrumare și prin studiile din revistele bisericesti. Institutul nostru e un adevărat laborator duhovnicesc.

Vom munci și de acum înainte pentru biserică și popor, pentru patrie și pace.

Pr. *Streza N.* (Albești-Sighișoara), în numele absolvenților din 1949, arată că din 29 absolvenți, 20 s-au așezat preoți în parohii de la țară. Ei s-au identificat cu năzuințele poporului în aceste vremi de profunde transformări sociale. N-am venit ca să ne lăudăm, ci ca să ne comunicăm experiențele. Desigur în zece ani roadele nu pot fi prea bogate. Totuși fiecare a lucrat în parohia sa așa încît credincioșii îi prețuiesc, au-

(urmare în pag. 4)

Incheierea anului școlar la Institutul Teologic Universitar Sibiu

Duminică, 28 iunie a. c., a avut loc încheierea anului școlar 1958/59 la Institutul Teologic Universitar Sibiu. La Sf. Liturghie din Catedrala mitropolitană a predicat Pr. Prot. Moise Popovici, duhovnicul Institutului, arătând pe Sf. Apostoli ca pilde vii pentru viitorii slujitori ai altarelor. După Sf. Liturghie a avut loc o serbare în Aula Institutului, de față fiind I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, P. C. Consilieri arhiepiscopicești, corpul profesorilor de la Institut, studenții teologi și credincioși. Corul studenților, sub conducerea P. C. Prof. Gh. Șoima, cântă Imnul de Stat al R. P. R., care exprimă dragostea tuturor față de Patria noastră, Republica Populară Română.

P. C. Rector *Sofron Vlad*, într-o cuvântare cuprinzătoare, arată că încheierea anului școlar se face într-un timp cind țara întreagă se pregătește pentru marea sărbătoare națională de la 23 August: 15 ani de la eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist. Ziua de 23 August 1944 este „o piatră de hotar în istoria poporului nostru”. Ea a fost o cotitură istorică de la epoca subjugării și exploatării poporului, la epoca în care poporul și-a luat soarta în propriile lui mâini și prin muncă și luptă își împlinește cele mai îndrăznețe visuri. Arătând marile realizări din acești 15 ani, P. C. Păr. Rector se oprește în deosebi asupra grijii statului nostru de democrație populară pentru școlile, în care se luminează mintea și se formează sufletul copiilor, tinerilor și a celor vîrstnici. În primul cincinal s-au cheltuit 340 milioane pentru construcția de școli noi, iar în 1959 se vor cheltui 100 milioane. Tipărituri, biblioteci, etc, duc lumina cunoștinței peste tot.

În acești 15 ani Biserica noastră a fost alături de popor, sprijinind toate inițiativele frumose. De altfel Biserica însăși, prin Constituție și Legea pentru regimul general al Cultelor, și-a redobândit libertatea și autonomia, care nu le avea sub vechile regimuri. Ea s-a putut organiza după rînduiele tradiției canonice, a împlinit marele act al reîntregirii bisericești, a înființat școli de cîntăreți, seminarii și Institute Teologice sub conducerea ei, ș. a. Înainte școlile bisericești nu erau sub îndrumarea Bisericii, afară de cele din Ardeal. Azi Biserica își pregătește slujitorii stranelor și altarelor după nevoile ei. Aceste școli se bucură și de ajutorul Statului, prin Departamentul Cultelor. La Institutele Teologice, pe lângă studenții teologi, vin și preoții, ca prin Cursuri de îndrumare să fie orientați mai bine în lucrarea lor bisericească și socială.

Amintind și alte realizări bisericești, P. C. Păr. Rector arată cum s-a deslășurat activitatea în anul școlar 1958/59 și aduce mulțumiri înalților Ierarhi, care călăuzesc Institutul Teologic Universitar din Sibiu, Departamentului Cultelor, pentru sprijinul moral și material ce l-a dat, Consiliilor Eparhiale, corpului profesoral, personalului administrativ și de serviciu, și studenților teologi. „Absolvenților le spune că ei sînt: „scrisoarea de recomandare” a profesorilor lor. Ei pleacă în viață să dea un examen mai greu decît examenele din școală: „Fiți slujitori devotați Bisericii și cetățeni loiali Statului nostru de democrație populară, pentru al cărui progres să lucrați și să luptați” — încheie P. C. Pr. Rector Sofron Vlad.

Amintim aici că în 26 și 27 iunie studenții teologi, conduși de profesori și personal admi-

nistrativ au muncit voluntar la săparea unui canal de scurgere a unui pîriu de asanare între com. Porumbac și Scorei.

După un Psalm cîntat de cor, urmează cuvîntul studentului absolvent *Totoian Simion*, care face istoricul Institutului Teologic din Sibiu, ce sărbătorește 148 ani de la înființare (1811). Acest Institut pășește și azi alături de popor, formînd preoți legați de Biserica ortodoxă și devotați patriei. În numele absolvenților mulțumește I. P. S. Mitropolit Nicolae și celorlalți Ierarhi din Ardeal și Banat, Departamentului Cultelor, corpului profesoral, bibliotecarilor și celorlalți ostenitori ai Institutului. Se angajează să slujească „cu tot devotamentul pe Hristos și Biserica Lui, poporul și patria, pentru mîntuirea sufletelor și pentru pacea a toată lumea”.

După ce corul cîntă: „Mama” de I. Chirescu și Imnul F. M. T. D. *ia cuvîntul I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, care amintește că a fost o zi de mari aniversări. Așa ne-am amintit de unirea țărilor romine, de reîntregirea Bisericii romine, una ieri, azi și pînă la sfîrșitul veacurilor. Tot anul acesta amintim înfăptuirile cîrmuirii populare din țara noastră, de care se bucură toată nația, și împreună cu ea și sînta noastră Biserică.*

Se îndreaptă apoi spre absolvenții Institutului Teologic Universitar îndemnîndu-i să nu uite cuvîntul Mîntuitorului: „cine mă va mărturisii pe Mine înaintea oamenilor și Eu îl voi mărturisii înaintea Tatălui Meu celui ce M-a trimis” și nici cuvîntul Sf. Apostol Păvel de a privi ținta la începătorul și desăvîrșitorul, care este Hristos Domnul. Cum să mărturisiți — ați învățat în cei patru ani de școală teologică. Dacă toată viața veți ține mintea și simțirea îndreptate spre Hristos, atunci veți merge pe drumul cel drept și veți culege recunoștința conștiinței, recunoștința oamenilor și a lui Dumnezeu. Să priviți de asemenea spre sfinții lui Dumnezeu, care ne arată că oameni fiind, totuși prin voință și luptă susținută, cu ajutorul harului divin, putem să ne sfințim mereu. Să pășim pe urmele lor.

Ne-am rugat cu toții ca Domnul nostru Iisus Hristos să ne binecuvinteze cărările vieții și să ne ajute de a ne face datoria deplin, plinind toate cele ce sînt ale lui Dumnezeu pentru moștenirea vieții cei veșnice și toate cele ce sînt ale cîrmuirii pămîntești, adică dînd Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Așa ne-a învățat Sf. noastră Biserică totdeauna, ne învață și azi și ne va învăța în toată bună vremea. Cînd ne vom împlini datoria întreagă față de popor vom avea conștiința liniștită că ne-am împlinit datoria și către patria noastră vremelnică și către patria noastră cea de veci. Din acest drum noi nu ieșim, pentru că este drumul cel mai sigur, cel mai drept, bazat pe cuvîntul Sf. Scripturi și pe învățămintele istoriei poporului nostru. Cuvîntul Scripturii este adevăr în veac, iar istoria a fost și este dascălul vieții. Cuvîntul Scripturii ne învață să slujim lui Hristos și să colaborăm la tot binele, ce se face de către cîrmuirea pămîntească. Istoria ne arată că Biserica a fost întotdeauna alături de popor și este și azi.

Urează absolvenților să dea un examen bun și frumos și la școala vieții, să fie legătura cu Institutul ce i-a format, să aducă roade bogate spre bucuria noastră a tuturor și a poporului nostru.

Așa se încheie serbarea de sfîrșit de an școlar la Institutul Teologic, ca la 1 septembrie să se înceapă iarăși activitatea între zidurile celei mai vechi școli teologice superioare din țara noastră.

N. M.

Se întîlnesc trei serii

(continuare din pag. 3)

toritățile bisericești și civile îi apreciază. Am avut mereu în minte idealul preoției, așa cum l-a arătat Sf. Ap. Pavel: păzirea adevăratei credințe, pildă cu purtarea, cu dragostea, cu curăția, călăuzirea credincioșilor pe căile cele bune. Asigură pe I. P. S. Mitropolit Nicolae de întreg devotamentul. Mulțumește profesorilor. Aduce recunoștință regimului de democrație populară, spunînd că n-au uitat niciodată cuvintele spuse de mitropolitul Nicolae Bălan în ziua absolvirii (1949): „slujiți cu devotament poporul, din mijlocul căruia ați ieșit”. Vom fi devotați poporului, identificîndu-ne cu aspirațiile lui și sprijinindu-l în făurirea unei vieți mai bune, mai fericite.

Pr. Marcu I. (Broșteni-Medias) citește în numele „veteranilor” de la 1909 un cuvînt, în care se arată că din 33 absolvenți, 28 s-au făcut preoți (14 au adormit în Domnul), dintre cari 27 au fost distinși pentru activitate, unul a fost episcop, unul vicar eparhial, doi protopopi și doi profesori de religie. Toți au fost elemente folosite Bisericii și patriei. Toți au slujit altarul și poporul.

Amintește de profesorii lor — dintre care numai unul e în viață. Mulțumește I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, profesorilor Institutului și urează Institutului Teologic Universitar Sibiu mulți ani de rodnică activitate.

Pe toți vorbitorii, după ce și-au terminat cuvîntul, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae i-a îmbrățișat părintește.

Luînd cuvîntul, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a spus că îmbrățișînd pe vorbitori, a îmbrățișat pe fiecare dintre cei prezenți. Sîntem aici o familie foarte strînsă cu tot ce poate da dragostea lui Hristos unei familii duhovnicești. Ce frumos și duios e să ajungi să vorbești în jumătăți de veac. Cei din 1909 au ajuns la vîrsta aceasta. Și eu am ajuns. Să le dea Dumnezeu încă mulți și buni ani.

Seria II-a (din 1934) îmi aduce aminte vîrsta ce o aveam eu atunci. Ei sînt cam la vîrsta bărbatului desăvîrșit, cum zice Sf. Ap. Pavel. Le doresc ca Dumnezeu să le fie această bărbăție desăvîrșită în slujba Bisericii și poporului.

Seria III-a (din 1949) sînt tineri. Ei au lucrat totuși în ogorul Domnului și se iau la întrecere evanghelică, ca să cucerească cununa vieții veșnice. Fiecare va primi cununa cuvenită. Ii rog pe ceice împlinesc 10 ani de la absolvire să se roage lui Dumnezeu pentru mine, ca să ne mai întîlnim peste zece ani.

Binecuvintez pe tineri, pe mijlocași și pe bătrîni și le doresc spor în lucrarea ce o desfășoară pentru Biserica și Patrie.

O agapă frățească în sufrageria Institutului a încheiat această întîlnire dintre cele trei serii de absolvenți: de o jumătate de veac, de un sfert de veac și de un deceniu.

Întîlnirea aceasta a arătat că sămînța semănată în sufletele studenților teologi la Institutul din Sibiu a rodit îmbelșugat spre mîntuirea credincioșilor și înflorirea Patriei.

N. M.